

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Michaely Macurové a Mgr. Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **A. Z.**, narozen X, státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-44/LE-LE05-2016,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost, aby ve lhůtě do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku rozhodl o žádosti žalobce ze dne 12. 4. 2016 o udělení mezinárodní ochrany, evidované pod sp. zn. OAM-44/LE-LE05-2016.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobou ze dne 22. 5. 2024 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného. Žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu a tvrdí, že poté, co Nejvyšší správní soud (dále též jen

„NSS“) rozsudkem ze dne 9. 11. 2022, č. j. 6 Azs 204/2022-45, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2022, č. j. 4 Az 21/2022-70, a předešlé rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2022, č. j. OAM-44/LE-LE05-LE05-R2-2016, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, měl žalovaný povinnost podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „**zákon o azylu**“), vydat rozhodnutí o jeho žádosti do 3, resp. 6 či 9 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí NSS. Žalovaný si lhůtu pro vydání rozhodnutí dvakrát prodloužil, nejdříve o 3 a následně o 2 měsíce (vyrozumění o prodloužení lhůty ze dne 9. 5. 2023 a 10. 8. 2023). Poté však rozhodnutí nevydal a ani se nepokusil lhůtu prodloužit.

2. S ohledem na skutečnost, že zákonná lhůta v maximální možné variantě [tzn. 9 měsíců dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, z nichž žalovaný využil základní tříměsíční lhůtu + prodloužení o 5 měsíců] již marně uplynula, má žalobce za to, že je žalovaný správní orgán nečinný.
3. Žalobce proto přistoupil dne 30. 4. 2024 k podání návrhu na opatření proti nečinnosti ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „**Komise**“). Nadřízený správní orgán na návrh doposud nijak neodpověděl a žalovaný ve věci dosud nerozhodl.
4. Žalobce proto navrhuje, aby soud žalovanému uložil povinnost ve věci rozhodnout v soudem stanovené lhůtě a povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Má za to, že v projednávané věci nebyl a není nečinný. Poté, co mu byla věc vrácena k dalšímu řízení, činil úkony za účelem vydání nového rozhodnutí, byť za tímto účelem několikrát prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí. Dne 7. 6. 2024 vydal usnesení, kterým řízení o žalobcově žádosti podle § 26 odst. 1 písm. d) zákona o azylu přerušil, neboť bylo zjištěno, že proti žalobci je v ČR vedeno trestní řízení u Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. X. Toto trestní řízení nebylo dosud ukončeno a žalovaný považuje jeho výsledek za předběžnou otázku související s předmětem řízení (aplikací vylučujících klauzulí podle § 15 a 15a zákona o azylu), o které mu nepřisluší rozhodovat. Proto řízení přerušil do pravomocného rozhodnutí v trestním řízení vedeném proti žalobci.

III. Replika žalobce

6. V podání ze dne 23. 7. 2024 žalobce uvádí, že rozhodnutí o přerušení řízení bylo dle jeho názoru vydáno v rozporu se zákonem, přičemž je, s ohledem na výluky ze soudního přezkumu, možné jej přezkoumávat v souladu s judikaturou NSS právě v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Žalobce odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 14. 11. 2023, č. j. 2 Azs 103/2021-28, v němž soud uvedl, že *je-li podmínkou prodloužení pobytového titulu podle zákona o pobytu cizinců neexistence pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin (§ 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), resp. trestní zachovalost (§ 174 odst. 1 téhož zákona), probíhající trestní řízení se žadatelem o prodloužení pobytového titulu není řízením o předběžné otázce, na jejímž vyřešení je správní orgán závislý [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Správní orgán na základě presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny) vychází z toho, že žadatel je trestně zachovalý a nebyl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Uvedený závěr lze dle žalobce přenést i na řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
7. Žalobce dodává, že nečinnost žalovaného pro něj má vážné důsledky, neboť byl vzat do vazby pouze proto, že na území České republiky nedisponuje pobytovým oprávněním. Přitom je zřejmé, že žalobce usiluje o udělení mezinárodní ochrany, neboť mu v zemi

původu hrozí vážné nebezpečí, což opakovaně potvrdil i Nejvyšší správní soud, který se věci žalobce zabýval již dvakrát.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

IV. A Podmínky řízení

8. Městský soud se v rámci procesních úkonů před projednáním věci samé zabýval otázkou splnění podmínek řízení, zejména otázkou bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení.
9. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (...).*
10. Ústavní soud v nálezu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20 konstatoval, že nesplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany představuje odstranitelnou překážku věcného projednání nečinnostní žaloby. V době podání žaloby neuplynula lhůta pro vyřízení žalobcem podané žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, k bezvýslednému vyčerpání prostředku ochrany ve správním řízení však soud musí přihlídnout i v průběhu soudního řízení (viz též rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34, č. 4453/2023 Sb. NSS).
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k tvrzení žalobce ohledně uplatněného opatření proti nečinnosti uvedl, že po telefonickém dotazu mu bylo Komisí sděleno, že návrh žalobce jí nebyl doručen, a tedy Komise opatření nevydala.
12. Městský soud následně žalovanému zaslal kopii doručanky, kterou žalobce přiložil k žalobě, z níž plyne, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti byla dne 30. 4. 2024 dodána do datové schránky Komise. Zároveň soud požádal žalovaného o sdělení, jak byl uvedený podnět vyřízen.
13. Z odpovědi žalovaného ze dne 24. 7. 2024 vyplynulo, že návrh na provedení opatření proti nečinnosti byl Komisí postoupen žalovanému bez vydání opatření proti nečinnosti a že v dané době není v možnostech žalovaného zjistit k dané věci bližší informace.
14. Městský soud nepovažoval podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany za splněnou uplynutím 30 dnů [nejzazší lhůty pro rozhodnutí o uplatněném podnětu ze strany nadřízeného správního orgánu podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)] od podání žádosti ze strany žalobce, neboť žalobce neadresoval svůj podnět příslušnému správnímu orgánu. Soud následně žalovanému zaslal další přípis, v němž mu sdělil, že má za to, že nadřízeným správním orgánem žalovaného, jež je příslušný k posouzení žádosti žalobce o provedení opatření proti nečinnosti, je v dané věci ministr vnitra podle § 178 odst. 2 správního řádu. Zároveň jej požádal o sdělení, jakým způsobem bylo s žádostí žalobce po jejím postoupení Komisí naloženo (zda byla tato žádost předložena ministru vnitra).
15. Z odpovědi žalovaného ze dne 10. 9. 2024 vyplynulo, že návrh na provedení opatření proti nečinnosti bude v daném týdnu postoupen nadřízenému orgánu žalovaného, společně s podaným rozkladem proti usnesení o přerušení řízení. Veškerou komunikaci s žalovaným (včetně přípisu týkajícího se určení nadřízeného správního orgánu žalovaného příslušného rozhodnout o podnětu k opatření proti nečinnosti) zasílal soud na vědomí také žalobci.

16. Dne 31. 10. 2024 jak žalovaný, tak žalobce zaslali soudu usnesení ministra vnitra (dále jen „ministr“) ze dne 23. 10. 2024, jímž ministr rozhodl o podnětu žalobce ze dne 30. 4. 2024 tak, že dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu žalovanému přikázal, aby ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku ve věci trestního řízení proti žalobci, aktuálně vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. X, vydal rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
17. Ministr konstatoval, že lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaným ke dni vydání rozhodnutí o přerušení řízení prokazatelně uběhla, ve věci však existuje překážka související s předmětem řízení, neboť případné pravomocné odsouzení by mohlo ve svém důsledku s ohledem na § 15 a § 15a zákona o azylu vést k nemožnosti udělení azylu, resp. doplňkové ochrany. Měl proto za to, že vydáním usnesení o přerušení řízení došlo k zastavení běhu lhůty. Rozhodnutí o vině a trestu za trestný čin příslušným soudem představuje předběžnou otázku související s předmětem řízení a je třeba tohoto rozhodnutí soudu vyčkat. Jakmile ovšem odpadne překážka bránící v pokračování vedení řízení o žádosti žalobce, tj. bude vydáno pravomocné rozhodnutí soudu, je povinností žalovaného o žádosti žalobce neprodleně rozhodnout.
18. Žalobce zároveň v průvodním podání k tomuto usnesení zopakoval svoje přesvědčení o nesprávné premise žalovaného, ze které vycházel také ministr při rozhodování o opatření proti nečinnosti, že otázka viny projednávaná v trestním řízení představuje předběžnou otázku, bez které není možné rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydat, a to s odkazem na již uváděný rozsudek č. j. 2 Azs 103/2021-28. Usnesení ministra považuje žalobce za vadné také pro stanovení lhůty pro rozhodnutí, která začne běžet v neurčitý okamžik v budoucnu. Podle žalobce se nejedná o účinný nástroj ochrany před nečinností správního orgánu, k čemuž také odkazuje na judikaturu správních soudů. Ministr v usnesení přitom jednoznačně konstatoval, že žalovaný je nečinný. Žalobce tak má za to, že jsou splněny zákonné podmínky pro vyhovění žalobě.
19. Z výše citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že v situaci, kdy nadřízený správní orgán učiní k návrhu účastníka opatření proti nečinnosti a přikáže vydat rozhodnutí ve lhůtě, kterou stanoví, nastane bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou (totožně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34, č. 4453/2023 Sb. NSS).
20. Uložení nepřiměřené lhůty se svými účinky rovná nevyhovění žádosti o opatření proti nečinnosti. K ukončení nečinnosti v reálném čase nevede a ponechává účastníka v nejistotě, zda a popřípadě dokdy správní orgán rozhodne. Za takovou situaci je dle městského soudu nutno považovat i stanovení lhůty, která je založena na nesprávném posouzení oprávněnosti přerušení řízení ze strany nečinného orgánu.
21. V projednávané věci není sporu o tom, že lhůta stanovená ministrem vnitra jako patnáctidenní ode dne nabytí právní moci rozsudku ve věci trestního řízení proti žalobci, aktuálně vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. X, dosud neuběhla, resp. ani jeden z účastníků to ani netvrdí. Žalobce však namítá, že uvedené opatření není účinným prostředkem ochrany a podmínky pro projednání žaloby jsou naplněny.
22. Městský soud se proto ve vztahu k podmínce bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany zabýval tím, zda lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaného byla stanovena v souladu s právními předpisy, tedy jinými slovy otázkou, zda je nutné pro rozhodnutí o žádosti

žalobce vyčkat na rozhodnutí trestního soudu, a tedy zda bylo řízení vedené u žalovaného přerušeno skutečně důvodně. Pokud by tomu tak nebylo, nelze na ministrem vydané opatření hledět jako na účinný prostředek ochrany, který by stanovoval přiměřenou lhůtu pro rozhodnutí žalovaného, a bylo by nutno dospět k závěru, že došlo k bezvýslednému vyčerpání takového prostředku, ačkoliv lhůta v něm stanovená dosud neuplynula.

23. Ministr vyšel při stanovení lhůty k vydání rozhodnutí odvíjející se od pravomocného rozhodnutí trestního soudu o trestním řízení vedeném proti žalobci z předpokladu, že toto rozhodnutí je pro řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu předběžnou otázkou, o níž si žalovaný nemůže sám učinit úsudek. Žalovaný totiž odkazoval na nemožnost udělit azyl v případě, pokud cizinec jako pravomocně odsouzený za zvláště závažný zločin představuje nebezpečí pro společnost [§ 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu], a také nemožnost udělit doplňkovou ochranu, existuje-li důvodné podezření, že se cizinec dopustil vážného zločinu [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu].
24. Rozšířený senát v rozsudku č. j. 2 Azs 103/2021-28, na nějž poukazoval žalobce, ovšem vysvětlil, že předběžnou otázkou je pouze taková otázka, bez jejíhož vyřešení nelze vůbec v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí. Posuzoval přitom situaci, kdy správní orgány přerušily řízení do rozhodnutí o trestním obvinění cizince za účelem posouzení aplikace právní normy, jež spojovala následek (neprodlení pobytového titulu) s *pravomocným odsouzením za spáchání úmyslného trestného činu*, resp. *záznamem v trestním rejstříku o takovém odsouzení*. Rozšířený senát vysvětlil, že probíhající trestní řízení není ekvivalentem *pravomocného* odsouzení. Na tom nic nemění ani to, že cizinec je trestně stíhán, byl obžalován ze spáchání trestného činu nebo dokonce že byl *nepravomocně* odsouzen rozsudkem trestního soudu. Naopak, až do právní moci odsuzujícího rozsudku se na cizince musí hledět jako na nevinného (viz ústavní zásada presumpce neviny vyjádřená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebo čl. 48 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie). Probíhající trestní řízení tudíž nebrání vydat rozhodnutí o žádosti žadatele, a nejde tedy o řízení o předběžné otázce ve smyslu zákonného vymezení tohoto pojmu v § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Zákon totiž spojuje negativní rozhodnutí o žádosti jen s pravomocným trestním odsouzením.
25. Uvedená argumentace se plně uplatní v případě žalovaným uváděného § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu, který pro vyloučení možnosti udělení azylu vyžaduje, aby byl cizinec pravomocně odsouzen a nadto představoval nebezpečí pro společnost. S ohledem na výše uvedené je však přerušování řízení kvůli vedenému trestnímu řízení nedůvodné.
26. Žalovaný v souvislosti s přerušением řízení odkazoval dále na § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Ten stanoví, že *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu*.
27. K tomu městský soud konstatuje, že k posouzení otázky důvodného podezření ze spáchání vážného zločinu je příslušný žalovaný. Žalovaný nečiní úvahu o tom, zda byl spáchán trestný čin [k čemuž není povolán a § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu a zejména čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod takový postup zapovídá]. Jde o posouzení jiné otázky a také se v rámci úvahy žalovaného uplatní zcela jiný důkazní standard než v případě rozhodování soudu o trestném činu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 Azs 192/2020-48, č. 4248/2021 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 352/2019-36, s odkazem na rozsudek č. j. 4 Azs 60/2007-136,

shrnutí, že důkazní standard pro *důvodné podezření* je nižší než standard v trestních věcech. K naplnění „důvodného podezření“ musí být k dispozici jasné, přesvědčivé a věrohodné důkazy, v judikatuře některých států označované jako silné důkazy a nikoliv pouhé domněnky. Půjde např. o přiznání žadatele o udělení mezinárodní ochrany, svědectví jiných osob (pokud vyjádření žadatele nebyla věrohodná), není však nutné, aby byl žadatel odsouzen či obviněn z vážného trestného činu.

28. Z výše uvedeného vyplývá, že ani v případě posouzení aplikace vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu není rozhodnutí soudu o trestním obvinění žalobce předběžnou otázkou, bez jejíhož vyřešení by nemohl žalovaný o věci rozhodnout ve smyslu výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu.
29. Ministr stanovil v rozhodnutí o opatření proti nečinnosti žalovanému lhůtu pro rozhodnutí o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu, pro jejíž počátek uvedl jako určující pravomocné rozhodnutí trestního soudu. Takovou lhůtu však s ohledem na výše uvedené nelze považovat za přiměřenou, neboť rozhodnutí o trestním obvinění žalobce není předběžnou otázkou, která by byla nezbytnou pro rozhodnutí v dané věci. Uložil-li tedy ministr žalovanému vydat rozhodnutí na základě podmínky, kterou soud neshledal souladnou se zákonem, je na takové opatření nutno pohlížet jako na neefektivní, které nevede k odstranění nečinnosti žalovaného správního orgánu a podmínku bezvýsledného vyčerpání opravných prostředků je tak nutno považovat za splněnou.
30. Soud proto mohl přistoupit k meritornímu projednání žaloby.

IV. B Důvodnost žaloby

31. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 s. ř. s.) a soud při svém posouzení vycházel pouze z obsahu správního spisu, kterým se dle ustálené judikatury nedokazuje. Soud přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, a to na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
32. Ze správního spisu vyplývají následující okolnosti. Žalobce požádal v České republice o mezinárodní ochranu dne 12. 4. 2016. O jeho žádosti žalovaný rozhodl poprvé dne 15. 4. 2020, následně po zrušení jeho rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 Azs 192/2020-48, a vrácení věci k dalšímu řízení znovu dne 31. 5. 2022. I toto rozhodnutí ovšem zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 11. 2022, č. j. 6 Azs 204/2022-45, který nabyl právní moci dne 14. 11. 2022. Po tomto rozsudku žalovaný další rozhodnutí o věci samé nevydal.
33. Vzhledem k tomu, že ministr v posuzované věci dospěl k závěru, že žalovaný je nečinný a vyhověl žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti, je presumována nečinnost žalovaného a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, sp. zn. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS).
34. Vzhledem k výše uvedenému závěru o splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany je tak nutno učinit závěr o důvodnosti podané žaloby. Ačkoliv je nyní řízení vedené u žalovaného přerušeno, z výše uvedeného vyplývá, že toto přerušování řízení nemůže z hlediska své důvodnosti obstát (k přezkumu důvodnosti přerušování řízení v řízení o nečinnostní žalobě viz rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2008, č. j. 2 Ans 7/2007-75, či usnesení

rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46, č. 3013/2014 Sb. NSS) a žalovaný je tak nečinný.

35. Nad rámec tohoto nutného odůvodnění soud podotýká, že správní orgány i žalobce při výpočtu lhůt pro rozhodnutí vycházely nesprávně z aktuálně (v době vydání rozhodnutí) účinného znění zákona o azylu. Ten byl do nynější podoby novelizován s účinností od 1. 7. 2023 zákonem č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „**novela**“). Článek II uvedené novely v bodě 1 stanoví, že *řízení podle zákona č. 325/1999 Sb. a řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci rozhodnutí vydaného podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončená se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posuzují podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v těchto řízeních se však postupuje podle § 3d odst. 2 a 3, § 15 a 25 a § 87 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*. Podle uvedeného přechodného ustanovení je třeba na řízení o žalobcově žádosti aplikovat procesní i hmotněprávní úpravu účinnou před uvedenou novelizací s výslovně vyjmenovanými výjimkami, mezi které ovšem nespadá § 27 upravující lhůty pro vydání rozhodnutí.
36. To ovšem nic nemění na závěru vyjádřeném v předchozím bodě, totiž že nečinnost žalovaného autoritativně konstatoval již ministr vnitra. Městský soud proto pouze *obiter dictum* uvádí, že žalovaný překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí také podle § 27 zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023, kterou dané ustanovení stanoví v délce 6 měsíců ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a o vrácení k novému projednání (odst. 1). Tuto lhůtu je možno prodloužit až o 9 měsíců (odst. 2) a případně o další 3 měsíce (odst. 3). Lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 27 odst. 1 zákona o azylu (ve znění do 30. 6. 2023) v nynější věci uplynula dne 14. 5. 2023. V průběhu této lhůty ji žalovaný dne 9. 5. 2023 prodloužil o 3 měsíce, a následně dne 10. 8. 2023 o dva měsíce, tedy do 14. 10. 2023. Do tohoto data však rozhodnutí nevydal. Následné přerušení řízení, jak již bylo výše uvedeno, nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, nemohlo proto zapříčinit zastavení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí. Nadto lze poukázat také na skutečnost, že pokud správní orgán přerušil řízení až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, nemá toto přerušení za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, č. 2871/2013 Sb. NSS, a ze dne 18. 1. 2017, č. j. 8 As 88/2016-32).

V. Závěr a náklady řízení

37. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal důvodnou, v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. proto žalovanému uložil vydat v přiměřené lhůtě rozhodnutí a žalobcově žádosti. Lhůtu určil v délce 15 dnů s přihlédnutím k zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí a dosavadní délce řízení, zároveň ovšem s ohledem na povinnost žalovaného vyhodnotit velké množství shromážděných podkladů obsažených ve správním spise.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů. Soud neshledal důvod pro plošné nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšnému žalobci, ačkoliv ke splnění podmínek pro věcné projednání žaloby došlo až v průběhu řízení, neboť je zřejmé, že i pokud by žaloba byla podána až po rozhodnutí nadřízeného správního orgánu o podnětu k

opatření proti nečinnosti, vedla by ke stejnému výsledku, a žalovaný takový postup soudu ani nenavrhoval.

39. Úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů právního zastoupení. Ty spočívají v odměně jeho zástupce za 3 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhradě hotových výdajů za 3 úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Soud ovšem nepovažoval za účelně vynaložený náklad podání, jímž žalobce zaslal soudu rozhodnutí ministra vnitra o uplatněném opatření proti nečinnosti, neboť úkon by nebyl vznikl, pokud by žalobce podal návrh k příslušnému správnímu orgánu a vyčkal s podáním žaloby jeho rozhodnutí či marného uplynutí lhůty k takovému rozhodnutí stanovené. Za tento úkon proto soud náhradu nákladů žalobci nepřiznal. Zástupce žalobce soudu doložil, že je plátcem DPH, proto se částka nákladů právního zastoupení dále zvyšuje o hodnotu příslušné sazby (2 142 Kč). Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobce k rukám jeho zástupce částku 12 342 Kč.
40. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2024

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu